

N:o 29.

Af herr **O. W. Redelius**, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition
angående inrättande af en riksförsäkringsanstalt.

10 § i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbetet gifver arbetsgifvare rätt att i riksförsäkringsanstalt försäkra sina arbetare med den verkan, att arbetsgifvaren varder från ersättningsskyldighet enligt nämnda lag fri, »så långt försäkringen räcker». Men hvilken försäkring räcker och hvilken räcker icke till att frigöra från ersättningsskyldighet? Derom finnes intet stadgad. Men liksom rätten till ersättning blifvit närmare bestämd genom lag, så bör ock enligt mitt förmenande, försäkringsrätten närmare bestämmas genom lag. Vi hafva en *ersättningslag*. Vi böra ock hafva en *försäkringslag*. Genom klara lagparagrafer bör bestämmas: *hvem* som tillerkännes rätt att försäkra, hvilken försäkring eller hvilka olika *slag* af försäkringar man får taga, *när*, och *hvar*, och *huru*, och på hvilka *vilkor* man får med laga verkan försäkra, *huru länge* och *huru vidsträckt* en tagen försäkring gäller för *en* individ, för flere namngifna eller icke, för ogifte, gifte med eller utan barn. Dessa och flere till försäkringsrätten hörande nödiga bestämmelser böra, enligt min åsigt, intagas i en försäkringslag. Då sådan lag icke finnes, icke heller förslag till dylik lag föreligger, är det, synes mig, för tidigt att utse styrelse för tillämpning af sådan lag, för tidigt att bestämma löner åt en sådan styrelses ledamöter. Derfor hemställer jag,

att Kongl. Maj:ts proposition n:o 15 till innevarande Riksdag angående aflöningsstat för en riksförsäkringsanstalt icke må af Riksdagen för närvarande bifallas.

Stockholm den 25 januari 1902.

O. W. Redelius.